

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Karly Cháberové a soudců Jana Kratochvíla a Jana Schneeweise ve věci

žalobce: **Crispino nemovitosti spol. s r.o.**, IČ: 25168878
sídlem Elsnicovo nám. 41/6, Praha 8
zastoupen advokátem JUDr. Pavlem Pileckým
sídlem Těšnov 1163/5, Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo kultury**
sídlem Maltézské náměstí 471/1, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 3. 2019, MK 20475/2019 OPP, MK-S 1886/2019 OPP,

takto:

- I. Žaloba se z a m í t á.
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 3. 2019, MK 20475/2019 OPP, MK-S 1886/2019 OPP (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru památkové péče ze dne 10. 1. 2019, č. j. MHMP 2098526/2018, sp. zn. S-MHMP69933/2017 (dále jen „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“) a kterým bylo toto rozhodnutí o uložení pokuty ve výši 650 000 Kč podle § 35 odst. 1 písm. c) zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o státní památkové péči“) za zanedbání péče o nemovitou kulturní památku r. č. 100574, č. p. 41, k. ú. Libeň, Elsnicovo náměstí 6, Praha 8 v období od 11. 4. 2017 do 30. 1. 2018, potvrzeno.
2. Žalobce v žalobě poukázal na to, že rozhodnutí Ministerstva kultury ČR ze dne 26. 9. 2003, č. j. 20655/2001, kterým byl prohlášen obytný dům s kavárnou a kinem Svět č. p. 41 na Elsnicově náměstí v Praze 8 – Libni za kulturní památku, nebylo vydáno podle tehdy platného znění zákona o státní památkové péči ve správním řízení, vlastníku nemovitosti nebylo fakticky umožněno se v řízení o prohlášení za kulturní památku se k předmětnému záměru vyjádřit. Žalobci nebylo rozhodnutí o prohlášení předmětné nemovitosti za kulturní památku doručeno. Nápravu vyloučení správního řízení ve věcech prohlášení za kulturní památku zjednal až v roce 2006 Ústavní soud. Tím, že rozhodnutí o prohlášení předmětné nemovitosti za kulturní památku nebylo vydáno ve správním řízení, nebyly opatřeny všechny potřebné podklady pro rozhodnutí, nebyl náležitě zjištěn přesně a úplně stav věci – co přesně a jak podléhá ochraně. Toto rozhodnutí je dle žalobce stěžejní pro rozhodování správního orgánu v dané věci, přičemž nebylo součástí předmětného správního spisu. Rozhodnutí o prohlášení předmětné nemovitosti kulturní památkou bylo vydáno bezprostředně po jejím závažném poničení povodní v srpnu roku 2002. V té době žalobce neměl přístup do řady nájemníky obsazených bytů a neměl přehled o stavu a vybavenosti těchto bytů. Žalobce uvedl, že přistoupil k rekonstrukci předmětné nemovitosti na základě rozhodnutí příslušného stavebního úřadu a nebyl vázán podmínkou uvést předmětnou nemovitost do stavu, v jakém byla v době kolaudace. Žalobce namítl, že se nedopustil sankčního jednání tím, že došlo k vybourání veškerých dispozic bytů v domě mezi 2.NP a 4.NP v traktu při ulici Chocholouškova a byly odstraněny a nedeponovány v bývalých bytech vnitřní dveře, podlahy, obklady, zařízení předměty koupelen a WC, otopná tělesa pod okny. Nemůže mu být dáváno za vinu, že nedeponoval a neochránil hodnotné prvky interiéru (chybí dveře, okna, kování), když nebylo autoritativně rozhodnutím státního orgánu specifikováno, o jaké dveře, o jaká okna a jaké kování šlo. Požadavky Národního památkového ústavu na obnovu či zachování autentických detailů a materiálů bývalých bytů šly nad rámec obnovy a zachování uvedeného objektu jako celku, zejména potom jeho vodorovných a svislých konstrukcí.
3. Žalobce se dále domáhal snížení trestu v mezích zákonem dovolených. Uvedl, že předmětná nemovitost byla již v roce 1998, kdy ji pořizoval, ve špatném stavebně technickém stavu, neboť předchozími vlastníky a uživateli nebyla udržovaná. Žalobce je první osobou, která se od doby Protektorátu Čechy a Morava o předmětnou nemovitost stará, ochraňuje ji a investuje velké prostředky do jejího zachování a revitalizace.
4. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že námitku žalobce týkající se nezákonného rozhodnutí o prohlášení předmětné nemovitosti za kulturní památku pokládá za zcela

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

irelevantní. Řízení o prohlášení předmětné nemovitosti za kulturní památku nebylo předmětem řízení a nebylo možné jej v tomto řízení přezkoumat. I když žalobce tvrdil, že nebylo přesně stanoveno, co a jak podléhalo v předmětné nemovitosti ochranch, již ze samotného odůvodnění rozhodnutí o prohlášení předmětné nemovitosti za kulturní památku ze dne 26. 9. 2003, č. j. 20655/2001 bylo patrné, že tato ochrana se vztahovala, jak na exteriér, tak na interiér, kdy cit.: *„Interiér je řešen v souladu s celkovou koncepcí objektu, kde významnými prvky jsou původní keramické dlažby, skleněné mozaiky a původní zámečnické detaily.“*. K výši pokuty žalovaný uvedl, že pokuta nebyla stanovena ve zcela zjevně nepřiměřené výši, jelikož byla uložena při spodní hranici zákonem stanoveného rozpětí. Žalobci již v minulosti byly uloženy dvě pokuty za neplnění povinností vlastníka kulturní památky, a to na základě rozhodnutí MHMP ze dne 20. 6. 2011, č. j. S-MHMP 320182/2011, které bylo potvrzeno rozhodnutím žalovaného ze dne 1. 8. 2011, č. j. MK 39753/2011, ve výši 180.000 Kč a dále na základě rozhodnutí MHMP ze dne 22. 8. 2012, č. j. S-MHMP 793405/2012, které bylo potvrzeno rozhodnutím žalovaného ze dne 12. 12. 2012, č. j. MK 76357/2012 OPP, ve výši 410.000 Kč. Všechna tato rozhodnutí obstála i v přezkumu ze strany soudu (sp. zn. 11 A 307/2011, sp. zn. 11 A 21/2013). Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

5. Ze správního spisu, který byl soudu předložen, vyplývá, že předmětná nemovitost je kulturní památkou zapsanou v ústředním seznamu kulturních památek České republiky ode dne 26. 9. 2003 pod registračním číslem 100574. Rozhodnutí Ministerstva kultury o prohlášení obytného domu s kavárnou a kinem Svět za kulturní památku je založeno ve správním spise. Podle rozhodnutí se jedná o původně polyfunkční funkcionalistický dům s restaurací a kinem Svět, postavený v letech 1932 až 1934, který je dílem architekta Havleny a který představuje vynikající ukázkou pražské architektury z přelomu dvacátých a třicátých let 20. století s významným pohledovým umístěním na nároží ulic a s hodnotnými prvky řešení interiéru. Předmětem památkové ochrany kulturních památek je předmětná nemovitost jako celek, zejména její historické vodorovné a svislé nosní konstrukce, veškeré autentické konstrukce a prvky nenosné a výplňové, včetně dalších detailů a materiálů.
6. Obsah správního spisu dále tvoří stavební povolení ve věci stavby „Stavební úpravy a změna užívání domu“ ze dne 25. 2. 2008, jehož podkladem bylo závazné stanovisko odboru památkové péče Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 6. 12. 2007, vydané v souladu s odborným vyjádřením Národního památkového ústavu ze dne 3. 12. 2007. Předložený návrh spočívající v celkové rekonstrukci předmětné nemovitosti byl realizovatelný jen za splnění určitých podmínek, přičemž rozhodnutím ze dne 19. 2. 2010 stavební úřad povolil změnu stavby spočívající v prodloužení termínu dokončení stavebních úprav do února 2012. Další termín k dokončení stavebních úprav byl příslušným rozhodnutím věcně příslušného správního úřadu prodloužen do února 2014.
7. O porušení povinností na úseku státní památkové péče vlastníkem kulturní památky byl správní orgán I. stupně informován Národním památkovým ústavem, územním odborným pracovištěm v Praze (dále jen „NPÚ“). Ve sdělení ze dne 9. 8. 2016, č. j. NPÚ-311/56893/2016, NPÚ uvedl, že dne 14. 7. 2016 v rámci své činnosti zjistil na dotčené nemovitosti absenci základní údržby, poškození a likvidaci hodnotných prvků a konstrukcí určených k obnově a zachování předmětné nemovitosti. Ve svém oznámení s přiloženou fotodokumentací konstatoval, že chybí oplechování, část svodů a do konstrukcí zatéká.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

8. Dne 11. 4. 2017 se za přítomnosti zástupců správního orgánu I. stupně, NPÚ a vlastníka nemovitosti konala obhlídka zpřístupněné nemovitosti, z níž vyplynulo, že v předmětné nemovitosti došlo k vybourání veškerých dispozic bytů v domě mezi 2. NP a 4. NP v traktu při ulici Chocholouškova – byly odstraněny příčky, vnitřní dveře, podlahy, obklady, zařizovací předměty koupelen a WC, otopných těles pod okny. Dále došlo k poškození schodišťových stupňů – uražení kusů stupnic terazzových schodů ve veřejném interiéru domu. Některé části svodů a oplechování chyběly, což způsobilo zatékání do konstrukcí. Předmětná nemovitosti byla nedostatečně zajištěna.
9. Dne 27. 4. 2017 zaslal správní orgán I. stupně žalobci kopii zápisu z obhlídky nemovitosti ze dne 11. 4. 2017, ve kterém konstatoval, že na základě provedeného místního šetření požaduje v domluvené lhůtě, tj. do 3 měsíců od obdržení zápisu, provést tam specifikované nutné udržovací práce k zabránění postupné degradaci objektu a odstranit závady na nemovitosti. Přípis byl žalobci doručen dne 2. 5. 2017.
10. Při další kontrolní prohlídce na místě, která se konala dne 21. 11. 2017, správní orgán I. stupně zjistil, že většina doporučených nutných udržovacích prací provedena nebyla a oproti stavu zjištěnému při obhlídce předmětné nemovitosti dne 11. 4. 2017 došlo k další degradaci konstrukcí. O této kontrolní prohlídce byl učiněn zápis, s nímž byl žalobce seznámen.
11. Oznámením ze dne 23. 1. 2018, č. j.: MHMP 125192/2018, sp. zn.: S-MHMP 69933/2017 správní orgán I. stupně zahájil s žalobcem řízení o přestupku podle § 35 odst. 1 písm. c) zákona o státní památkové péči, kterého se měl žalobce dopustit tím, že jako vlastník předmětné nemovitosti porušil povinnosti uložené vlastníkově kulturní památky stanovené v § 9 odst. 1 památkového zákona, a to povinnosti na vlastní náklad pečovat o její zachování, udržovat ji v dobrém stavu a chránit ji před ohrožením, poškozením a znehodnocením.
12. Při místním šetření dne 10. 4. 2018 žalobce do protokolu uvedl, že práce na předmětné nemovitosti začnou 9. 5. 2018 a zabezpečení všech plášťů, střech a teras, včetně ploché střechy s luxfery, bude provedeno do konce června 2018. Další místní šetření proběhlo dne 19. 7. 2018.
13. Dne 21. 8. 2018 obdržel správní orgán I. stupně vyžádané odborné vyjádření NPÚ, v němž NPÚ popsal kulturní hodnotu předmětné nemovitosti jako památky a aktuální stav předmětné nemovitosti. Z tohoto vyjádření správní orgány vycházely při vydání rozhodnutí o uložení pokuty.
14. Dne 10. 1. 2019 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, kterým rozhodl, že vlastník předmětné nemovitosti, které je kulturní památkou se uznává vinným z přestupků dle § 35 odst. 1 písm. c) zákona o státní památkové péči, kterých se dopustil tím, že v období od 11. 4. 2017 do 30. 1. 2018 neplnil povinnosti uložené vlastníkově kulturní památky v § 9 odst. 1 zákona o státní památkové péči, když na uvedené kulturní památce neprováděl vyjmenované úkony. Mezi těmito bylo mimo jiné označeno jako neplnění povinností to, že nedeponoval a neochránil prvky interiéru (chybí dveře, okna, kování, zábradlí jsou zrezivělá bez nátěru, terazzové schodišťové stupně jsou zurážené, stožár zeměkoule je zrezivělý, luxferová konstrukce je silně promáčená, žlaby na květiny z umělého kamene chybí, vnitřní výkladce chybí, keramický obklad fasád chybí, dlažba v hale pod sklobetonovou konstrukcí je poničena zatékáním, jsou odstraněny vnitřní příčky (došlo k vybourání veškerých dispozic bytů v domě mezi 2.NP a 4. NP v traktu při ulici Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

Chocholouškova), jsou odstraněny a nedeponovány v bývalých bytech vnitřní dveře, podlahy, obklady, zařizovací předměty koupelen a WC, otopná tělesa pod okny, tedy 1. nepečoval o zachování kulturní památky, 2. neudržoval ji v dobrém stavu a 3. nechránil ji před ohrožením, poškozením a znehodnocením. Za toto jednání uložil prvostupňový správní orgán žalobci dle § 41 odst. 1, § 46 odst. a § 35 odst. 5 písm. a) zákona o státní památkové péči pokutu ve výši 650 000 Kč.

15. V odůvodnění tohoto rozhodnutí správní orgán popsal kontrolními prohlídkami zjištěný stav předmětné nemovitosti, včetně výčtu opatření k odstranění zjištěných závad, která žalobci na předmětné nemovitosti uložil vykonat, a opatření, která ze strany žalobce byla skutečně realizována, což zakončil konstatováním, že pokud byl v roce 2012 stav některých konstrukcí a prvků ohrožen, nyní se jedná o stav převážně havarijní. Správní orgán I. stupně dále konstatoval, že žalobce opakovaně porušil povinnosti uložené mu památkovým zákonem, trvale o kulturní památku nepečuje, čímž dochází neustále k její postupné devastaci. Ani dříve uložené pokuty nevedly žalobce k plnění povinností, když během tří let zákon o státní památkové péči opětovně porušil.
16. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce odvolání, o němž rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím ze dne 7. 3. 2019 tak, že je zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.
17. Při jednání zástupce žalobce zopakoval žalobní důvody a zdůraznil, že žalovaný nevycházel z objektivně zjištěných skutečností. Žalobce se zasloužil o zachování předmětné nemovitosti a snažil se provádět opravy tak, jak bylo třeba. Navrhl zrušení napadeného rozhodnutí, či alespoň využití moderačního oprávnění ze strany soudu. Zástupkyně žalovaného s odkazem na odůvodnění napadeného rozhodnutí a na vyjádření k žalobě navrhla její zamítnutí.
18. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, z hlediska žalobních námitek, jejichž rozsahem je vázán, a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějšího znění; dále jen „s.ř.s.“) a dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
19. Podle § 9 odst. 1 zákona o státní památkové péči vlastník kulturní památky je povinen na vlastní náklad pečovat o její zachování, udržovat ji v dobrém stavu a chránit ji před ohrožením, poškozením, znehodnocením nebo odcizením. Kulturní památku je povinen užívat pouze způsobem, který odpovídá jejímu kulturně politickému významu, památkové hodnotě a technickému stavu. Je-li kulturní památka ve společenském vlastnictví, je povinností organizace, která kulturní památku spravuje nebo ji užívá nebo ji má ve vlastnictví, a jejího nadřízeného orgánu vytvářet pro plnění uvedených povinností všechny potřebné předpoklady.
20. Podle § 35 odst. 1 písm. c) zákona o státní památkové péči právnická nebo podnikající fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že nepečuje o zachování kulturní památky, neudržuje ji v dobrém stavu, užívá ji způsobem neodpovídajícím jejímu kulturně politickému významu, památkové hodnotě nebo technickému stavu, nechrání ji před ohrožením, poškozením nebo znehodnocením nebo ji znehodnotí nebo zničí.
21. Podle § 35 odst. 5 písm. a) zákona o státní památkové péči za přestupek lze uložit pokutu do 2 000 000 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1,“.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

22. Pokud se žalobce v podané žalobě snažil zpochybnit platnost prohlášení předmětné nemovitosti za kulturní památku a tedy zpochybnit v důsledku toho rozhodnutím formulované porušení povinností, pak při řešení této námitky je třeba vycházet z toho, že předmětem přezkumu v této věci není rozhodnutí Ministerstva kultury ze dne 26. 6. 2003, č. j. 20655/2001. Skutečnost, že nálezem Ústavního soudu Pl. ÚS 21/04 ze dne 26. 4. 2005 vyhlášeným dne 17. 6. 2005 ve Sbírce zákonů pod č. 240/2005 Sb. bylo zrušeno ustanovení § 44 zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, v části vyjádřené výrazem „3“, když Ústavní soud dospěl k závěru, že je nutno považovat vyloučení obecné úpravy správního řízení při rozhodování o prohlášení věcí za kulturní památky za rozporné s čl. 11 odst. 1 a čl. 1 Dodatkového protokolu k Úmluvě ve spojení s čl. 4 odst. 4 Listiny, jakož i s čl. 2 odst. 3 Ústavy a s čl. 2 odst. 2 Listiny, neznamená, že se všechna rozhodnutí o prohlášení věcí za kulturní památky vydaná podle právní úpravy platné do 16. 6. 2005 stala nicotnými. Shora uvedený nález Ústavního soudu nepůsobí zpětně, soudy by k němu přihlížely v těch případech, kdyby přezkoumávaly konkrétní rozhodnutí o prohlášení věci za kulturní památku. O takový případ se však nyní nejedná. Rozhodnutí o prohlášení věci za kulturní památku není rozhodnutím podkladovým, které by bylo možné přezkoumat spolu s rozhodnutím o porušení povinností podle zákona o státní památkové péči, neboť se jedná o rozhodnutí, které lze napadnout samostatnou žalobou ve správním soudnictví (§ 75 odst. 2 s.ř.s.). Vzhledem ke shora uvedenému má soud za to, že v daném případě je třeba rozhodnutí Ministerstva kultury ze dne 26. 9. 2003 o prohlášení předmětné nemovitosti za kulturní památku považovat za nadále platné a žalovaný nepochybil, jestliže jednání žalobce posuzoval z hlediska zákona o státní památkové péči.
23. Pokud žalobce argumentoval tím, že mu nemůže být dáváno za vinu, že nedeponoval a neochránil hodnotné prvky interiéru (chybí dveře, okna, kování), když není autoritativně rozhodnutím státního orgánu specifikováno, o jaké dveře, jaká okna a jaké kování šlo, pak s touto argumentací se soud neztotožnil. Při vydávání stavebního povolení na opravu nemovitosti vycházel stavební úřad mimo jiné i ze závazných stanovisek odboru památkové péče Magistrátu hl. m. Prahy, která byla vydána na základě odborného vyjádření Národního památkového ústavu. V těchto závazných stanoviscích byla vždy zmíněna inventarizace hodnotových prvků – Mgr. V., 10/2006 a ze stanovených podmínek je zřejmé, že v interiéru mají být použity stejné typy dveří, které mají být doplněny dochovaným originálním kovááním či přesnými replikami. Totéž platí pro kování u oken. Odbor památkové péče magistrátu hl. m. Prahy v závazném stanovisku ze dne 6. 3. 2012 jako podmínku přípustnosti provedení stavebních úprav, že celý průběh prací bude zdokumentován. Žalobci muselo být z uvedených závazných stanovisek odboru památkové péče Magistrátu hl. m. Prahy zřejmé, že všechny původní dveře, okna, kování či další zařizovací předměty je třeba buď ochránit tak, aby nemohlo dojít v průběhu doby k jejich poškození nebo je deponovat, aby mohly být následně použity v rámci prováděné stavební úpravy či následně v interierech nemovitosti. Již od počátku bylo ohledně předmětné nemovitosti deklarováno, že její význam spočívá nejen ve venkovní podobě, ale i ve vybavení interiéru. Při vydávání rozhodnutí nebyl tedy prvostupňový správní orgán povinen označit jednotlivá okna, dveře či další hodnotové prvky, které měly být předmětem péče ze strany žalobce.
24. Pokud jde o žalobcův návrh na uplatnění moderačního oprávnění soudem, k takovému postupu soud neshledal důvod. Smyslem a účelem moderace (§ 78 odst. 2 s. ř. s.) není hledání „ideální“ výše sankce soudem místo správního orgánu, korekce uložené sankce nastupuje v případech, že by sankce, pohybující se v zákonném rozmezí a odpovídající i Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

všem zásadám pro její ukládání a zohledňující kritéria potřebná pro její individualizaci, zjevně neodpovídala zobecnitelné představě o adekvátnosti a spravedlnosti sankce (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 22/2012-23).

25. Podle § 78 odst. 2 s. ř. s. může soud upustit od potrestání nebo uložený trest za správní delikt snížit, pakliže byl uložen trest zjevně nepřiměřený. V daném případě k takovému závěru soud nedospěl. Pokuta uložená v dolní polovině zákonné sazby se nejeví jako zjevně nepřiměřená, když nelze nepřihlédnout k tomu, že žalobce přes poměrně dlouhý časový úsek neprojevil významné úsilí o zachování a opravu předmětné nemovitosti.
26. Pro úplnost pak soud považuje za vhodné uvést, že v daném případě je úvaha správního orgánu o výši pokuty úplná, správní orgán přihlédl ke všem relevantním kritériím, správní uvážení má oporu v obsahu správního spisu a odpovídá pravidlům logického uvažování.
27. Ze všech shora uvedených důvodů proto soud neshledal žalobu důvodnou a podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu zamítl.
28. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 11. 10. 2021

JUDr. Karla Cháberová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.